

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

JEAN VANIER: VSAK ČLOVEK JE SVÉTA ZGODBA

»Verjamem v svetost zgodbe slehernega človeka, v njegovo lepoto in vrednost«

Ob ustanavljanju skupnosti Barka (l'Arche) po svetu je Jean Vanier srečal več tisoč ljudi, ki so se spoprijemali z najhujšimi življenjskimi preizkušnjami. Dotaknil se je najglobljega trpljenja. In videl, kako so ljudje, za katere se je zdelo, da so izgubljeni in zapuščeni, znova zaživel. Zato je ob trideseti obletnici ustanovitve skupnosti Barka, v kateri skupaj živijo osebe z motnjo v duševnem razvoju in njihovi spremljevalci, sklenil popisati svoja spoznanja. Na način, ki s svojo preprostostjo nagovarja najširšo publiko, se Jean loteva vseh plati človekovega obstoja: življenjskih obdobij, ran otroštva, strahov, s katerimi se spoprijema vsak posameznik, zidov, ki nas ločujejo, a tudi moči ljubezni in poti ozdravljenja. *Zapisi moža, ki se s svojo globoko človekoljubnostjo uvršča med velikane današnjega časa, bodo pomagali vsem, ki želijo sprejeti in vzljubiti sebe, da bodo lažje sprejeli in vzljubili druge.*

Knjigo, ki je v slovenščini prvič izšla v redni zbirki Celjske Mohorjeve družbe za leto 2003, v prenovljeni izdaji ponujamo v branje v počastitev polstoletnega delovanja Barke, ki je od leta 1997 navzoča tudi v Sloveniji.

- Naslov: Vsak človek je sveta zgodba
- Avtor: Jean Vanier
- Spremlna beseda: Manca Šinko Kastelic
- Prevod: Tadeja Petrovčič Jerina
- Cena: 17,50 €
- Velikost: 128 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zaviti
- Število strani: 248
- ISBN: 978-961-278-157-6
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

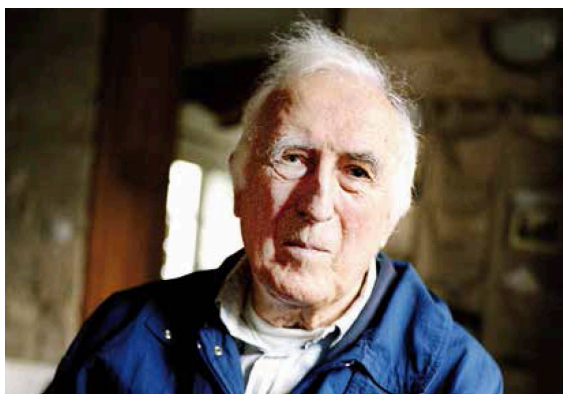
Kontakt

Nina Brumec, uredništvo
telefon 01/244-36-70
mohorjeva@siol.net

O avtorju

Jean Vanier se je rodil leta 1928 v Ženevi, kjer je bil njegov oče diplomatski predstavnik Kanade. Med drugo svetovno vojno je z dvanajstimi leti vstopil v britansko vojaško akademijo. Leta 1950, po uspešni vojaški karieri, ki pa ga očitno ni zadovoljila, se je podal v študij filozofije in pozneje teologije. Na Katoliškem inštitutu v Parizu je doktoriral s tezo o Aristotelu in potem poučeval filozofijo na Univerzi v Torontu. V petdesetih letih je bil zelo dejaven v krogu evropskih intelektualcev, političnih mislecev in duhovnih iskalcev novega, drugačnega sveta in človeka. Iskal je »novi, boljši svet« tam, od koder se zdi logično, da bi moral priti: v krogih visoke politike in diplomacije ter v višavah uma in duha. A obrnilo se je drugače.

Leta 1963 se je v vasi Trosly Breuil severno od Pariza, kjer je obiskal prijatelja, dominikanca Thomasa Philippa, ki je bil ka-

plan v zavodu za osebe z motnjo v duševnem razvoju, nepričakovano srečal s svetom trpljenja in bolečine, ki sta mu bila prej neznana. Začel je obiskovati še druge zavode in psihiatrične bolnišnice. Vedno znova je videl, kako v prenapolnjenih ustanovah ti »drugačni« možje in žene brezciljno tavajo naokrog. A videl je tudi, kako lahko njihovi obrazi, sicer izmaličeni in zaznamovani z brezupom in naveličanostjo, zasijejo v posebni, nepričakovani lepoti, ko se jim kdo približa kot človeškemu bitju in vstopi z njimi v odnos.

In tako se je Jean, precej na vrat na nos, verjetno v maniri tistega časa, ki je bil navsezadnje čas hipijev in komun, odločil, da nekaj naredi in jim »pomaga« — tako, da začne z njimi skupaj živeti, zunaj zidov ustanove, življenje, podobno življenju »normalnih« ljudi. Še en radikalen korak, tudi ta porojen iz njegovega najglobljega hrepenenja, ki ga je gnalo od otroštva naprej — da bi »popravljal« obličje tega sveta, spreminjal človeka in družbo, da bi bila bolj v skladu z Božjo zamislijo.

Mineva 50 let, odkar se je Jean Vanier odločil, da bo svoje življenje delil z ljudmi z motnjo v duševnem razvoju. Na tej nenavadni osebni poti so se mu pridružili drugi, rodila se je prva skupnost v Franciji, kmalu za njo pa številne druge. Novonastalo skupnost so poimenovali Barka (l'Arche) po Noetovi barki, ki je človeka rešila pred vesoljnim potopom. Barka kot prostor, ki nudi zatočišče osebam z motnjo v duševnem razvoju, ki lahko v vodah tega sveta in kulture kaj hitro potonejo. A Barka tudi kot prostor, kjer lahko drugi, spremljevalci in prijatelji, sredi voda tega časa in civilizacije, ki nam tolikokrat niso v življenju in rast, najdejo trdna tla pod nogami. V Barki ljudje »spreminjajo svet, tako da eno po eno spreminjajo srca — vselej začeni s svojim lastnim«.

Odlomek iz knjige

Nekoč sem opazoval moškega z motnjo v duševnem razvoju. V roki je imel malega ranjenega ptička. Iz dlani je napravil gnezdece, ne preveč odprto, da ptiček ne bi padel ven, ne preveč zaprto, da ga ne bi zmečkal. Gnezdo je kraj, ki daje varnost in kjer ptiček lahko raste, da nato nekega dne zleti v svobodo. Materino naročje je gnezdo za otroka; ne da bi ga zadrževalo, temveč da bi mu dajalo varnost, da bo potem nekega dne lahko odletel. Tako je tudi z ljubeznijo.

Ljudje drug drugega potrebujemo. Smo del skupne človeške družine, vesoljnega telesa, kjer je vsak človek pomemben in ima v njem svoje mesto. Nismo ustvarjeni za to, da bi bili osamljeni junaki, občudovanja vredni ljudje, temveč da bi bili v vsej polnosti in globini ljudje, vsak s svojimi darovi in s svojimi mejami na svojem mestu v telesu človeštva.

Ti Spomini niso Spomini. Pripovedi ne črpam iz svojega življenja. Za življenjsko pripoved bi bilo treba opisati številne dneve, ki se, podobni drug drugemu, razlikujejo le v malenkostnih premikih. Papir bi moral ujeti poglede. In vendar bi na njem ne bilo življenja. Kar najbližje trdnim tlem raje pišem tisto, česar me je naučilo življenje in kar verjamem – zato, da bi služil vsem, ki iščejo, trpijo in ljubijo.

Jean Vanier